

— Ей, момчета, спите ли?
— Я си карай количката! —
сепна се Борко.

— Хубаво бе, ама чорбата
загорѣ! Я стани, че я разбър-
кай! Пъкъ и азъ съмъ гла-
денъ, та искамъ даси похапна
малко! — добави неканениятъ
гостенинъ.

Лѣтовниците зяпнаха на-
горе. Борко рипна, изкочи и
когато мислѣше да му се кара,
че имъ прекъсва хубавата при-
казка, помръзна отъ страхъ.
Изблещи очи. Гледаше и не
върваше на очитѣ си — предъ
него стоеше самъ Царь Борисъ.
Подъ мустачките му трепкаше
блага усмивка. Също такъвъ
си го знаеше и Борко отъ пор-
третите.

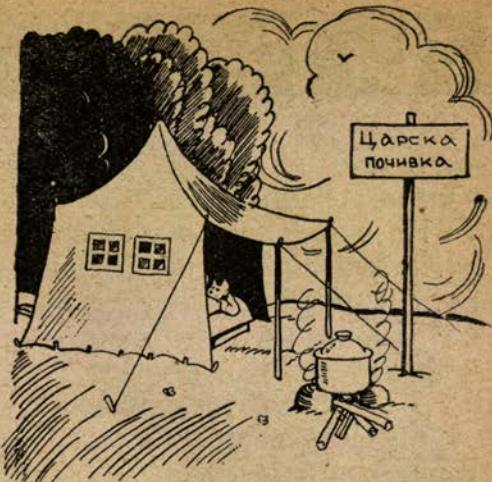
— Прости ми, Царю! — на-
веде глава той.

Николчо надникна. Допре
се до Борката и се притисна
до него.

Борко го стисна за ржката.
А когато гостенинътъ бъркаше
загорѣлата чорба, той му каза:

— Виждашъ ли — това е
Царьтъ, дошълъ е да си сръб-
не отъ нашия бобъ! Чуло се
чакъ до двореца, че съмъ гот-
вилъ бобъ да си излапашъ и
прѣститѣ!

Въ това време Царьтъ дой-
де при децата. Прегърна ги
като добъръ баща. Бобътъ не

бѣше готовъ, та тръгнаха три-
матата край брѣга на рѣката да
се разходятъ. Николчо и Бор-
ката бѣрзо разправиха за дома.

— Ами за вѣдичаря, дето си
купилъ автомобилъ! — усмих-
на се Царьтъ.

Николчо що не си глѣтна
езика.

— Трѣбва да е чулъ всич-
ко! — помисли си той.

Следъ малко тримата сед-
наха на вечеря. Напълниха една
panicка съ бѣлъ бобъ. Дадоха
лъжици и на Царя, сложиха му
столче.

Подиръ вечерята двамата
лѣтовници изпратиха Царя до
автомобила, цѣлунаха му ржка,
свалиха калпачетата си и ги
дигнаха. Царската кола хукна
по равното шосе, а отъ радост-